

Світлана Талан

Просто гра

**Золота письменниця
України**

Світлана Талан

Просто гра

Світлана Талан

Просто гра

УДК 821.161.2
Т16

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

ISBN 978-617-12-8558-3 (PDF)

- © Талан С. О., 2021
- © Depositphotos.com / ArturVerkhovetskiy; Marushy99; ezhena-photo, обкладинка, 2021
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2021
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2021

Усе наше життя — гра, а люди в ній — актори.

Вільям Шекспір

Алла Володимирівна залишилася в кабінеті сама. Вона повернула ключ у дверях, смикнула за дверну ручку і впевнилася, що двері замкнені. Повільно підійшла до стола, відсунула нижню шухляду, дістала пачку цигарок, просунула руку вглиб — намацала запальничку. Жінка кинула палити вже два десятки років тому і лише тоді, коли нервове напруження досягало крайньої межі, дозволяла собі викурити одну цигарку. Сьогодні був такий випадок. Алла Володимирівна підійшла до відчиненого вікна, чиркнула запальничкою, затяглася.

Усе своє життя вони з чоловіком присвятили вихованню єдиної доньки Наталочки, Нати, Наточки. Усе, чого вона сама досягла у своєму житті, було заради щастя доньки, її майбутнього, але час від часу на долю якої дитини припадали нові випробування.

«Чому так?» — не раз питала вона себе.

Відповіді не знала, але завжди в час випробувань подумки поверталася в той день, коли Наталя сповістила, що вагітна, а вона необдуманно, спересердя, кинула їй:

— Та хай горять у пеклі оті мої онуки!

Скільки себе лаяла пізніше за це — не злічити! Але, напевно, Божі ворота були відчинені, коли з її язика зірвалися ці страшні слова.

«Слово — не горобець, вилетить — не спіймаєш», — промовила Алла Володимирівна, ледь ворухачи губами.

Наталія втрачала, і кожна її втрата відривала в жінки шматок душі. Донька жодного разу не обмовилася, не згадала

про ті слова матері, але Алла Володимирівна була впевнена, що Наталія їх не забула. Від її мовчання жінці не було легше. Донька перенесла багато горя за своє життя, і, здавалося, усі випробування мали б закінчитися, але ж ні! Минуле знову нагадало про себе.

Алла Володимирівна згадала, як понад двадцять років тому глухої дощової ночі, під час чергування в клініці, побачила на порозі свою доньку, розгублену, перелякану, бліду й брудну. Руки доньки були в крові, вона тримала на руках новонароджену дитинку.

— Матусю, рідненька, прошу тебе, допоможи! — прошепотіла вона й упала перед матір'ю на коліна. — Я все розповім, але дай мені слово, що нікому нічого не розкажеш! Я не хочу до в'язниці!

Алла Володимирівна допомогла, не лишила доньку в біді. Тієї ночі вони заприсяглися перед Богом, що таємницю заберуть із собою в могилу, а сьогодні вона сама сказала, що правда рано чи пізно повинна була сплисти назовні.

— Я маю розповісти правду?! — Наталія округлила від здивування очі.

У неї були надзвичайно гарні блакитні очі, великі й виразні настільки, що від них неможливо було відвести погляду. У дитинстві у них жив пустотливий вогник: дівча було веселе й кумедне. Батьки називали її Наше Совенятко за ті круглі очі, які вміли говорити. Але трапилася фатальна ніч, після якої в прекрасних очах Наталії оселився сум, який жив у них завжди, навіть тоді, коли дівчина усміхалася.

— Так, доню, виходу немає — потрібно розкрити таємницю, — повторила їй мати.

Наталія плакала. Мовчки. Синяву в очах заступали сльози, які стікали тоненькими цівками по щоках.

— Що з нами буде? — промовила вона, кусаючи губи. — Ми ж поклялися зберігати таємницю до кону.

— Людське життя — найбільша таємниця, — промовила Алла Володимирівна, — воно непередбачуване, і ми не знаємо, чого від нього чекати завтра. Головне, що ми живі, здорові, а решту можна владнати, заробити, придбати.

— Я маю знову понести втрату, — приречено промовила Наталія.

— У житті є закон рівноваги, — зітхнула жінка, — коли в одному втрачаємо, в іншому щось додається.